

oficial estamos haciendo en toda España. Superamos a todas las comunidades autónomas españolas (*el senyor president colpeja amb la maceta*), a todas.

Por lo tanto, señor Pla, los datos objetivos son los datos objetivos. 105.000 actuaciones se han puesto en marcha (*remors*) en materia de vivienda accesible (*el senyor president colpeja amb la maceta*) o de protección oficial en nuestra comunidad durante estos tres años, (*aplaudiments*) 105.000 actuaciones.

Y se han entregado ya, se han entregado ya 30.000 llaves a otras tantas miles familias de nuestra comunidad. Yo no sé si esto les duele profundamente, porque yo sé que al Partido Socialista de la Comunidad Valenciana cuanto más empleo, más les duele; cuantos más colegios, más les duele; cuantos más hospitales, más les duele.

Por cierto, por cierto, yo sé que usted tiene una agenda muy recargada, que sólo le permite ir, sólo le permite a ir a Europa a pedir lo que tendría que hacer el gobierno socialista de Madrid. ¿Eso es lo que va a hacer a Europa? (*Applaudiments*) Una agenda que sólo le permite, y me parece muy bien, acompañarnos a la presentación de la Copa del *América* en Madrid. Le pido por favor que a la nueva inauguración de un nuevo hospital en la Comunidad Valenciana me acompañe, mes de septiembre, ciudad de Torrevieja.

Muchas gracias. (*Applaudiments*)

El senyor president:

¡Señora Llinares, no se me desafore! Tranquila! Tranquilidad!

Moltes gràcies, senyor president.

Correspon la pregunta formulada per l'il·lustríssim senyor síndic del Grup Parlamentari Entesa.

Senyor Ribó, té la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president, fa tres mesos exactament, el 15 de març, el Tribunal Suprem, com sap vosté, va dictar una sentència anul·lant un decret del govern del Partit Popular-Unió Valenciana de 1995. Un decret que deshomologava les titulacions de valencià amb les titulacions emeses en les Illes Balears i en Catalunya.

A més dels problemes d'aïllament i segregacionisme del valencià respecte a tot el territori lingüístic comú, va provocar que el govern de les Illes responguera de la mateixa manera, i va crear problemes a centenars de professors valencians que donen classes a les Illes.

Fa tres mesos el Tribunal Suprem anul·la aquest decret i deixa, per tant, vigent el decret anterior amb totes les homologacions.

Quines mesures ha pres el Consell per a donar compliment a aquesta sentència?

I, per cert, encara que l'empara del Tribunal Constitucional no eximeix de complir la sentència en principi, sí que voldríem que ens responguera també si vostés, el Consell, ha demanat empara al Tribunal Constitucional per este tema. Gràcies.

I mire, si em permet una cosa... I si em permet, senyor president, una cosa amable. Diu la gent que vosté quan es tensa se passa al castellà. Ho acaba de fer, fa un moment. A mi m'agradaria que intentàrem respondre amb tranquil·litat perquè les últimes vegades ens està responnent en castellà. Fem un esforç avui, que parlem de valencià, almenys de fer-ho aixina. Val?

El senyor president:

(*El senyor president colpeja amb la maceta*)
Tranquil·leta!

Moltes gràcies, senyor Ribó. Moltes gràcies.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president...

El senyor president:

¡Por favor, señoras diputadas!

El senyor president del Consell:

No sabia, senyor Ribó, que hi haguera idiomes o llengües per a cada circumstància de la vida. La veritat és que per a mi no ho és.

En fi, és una qüestió en el meu cas que utilitze, quan crec oportú, un idioma o un altre perquè els dos són els meus idiomes. L'idioma valencià, el de mon pare; l'idioma castellà, el de ma mare. I jo tinc una relació amb els dos exactament igual al llarg de tota la meua vida. En el meu cas és una cosa com natural.

Jo sé que en el seu cas és una qüestió de «postura», de «postura», perquè fa moltes vegades desgraciadament d'este debat un debat de tensió i de crispació. I per a mi no és una qüestió ni de tensió ni de crispació. No ho és, senyor Ribó. Perquè he escoltat amb tota naturalitat al llarg de tota la meua vida el valencià i el castellà, que per a mi és exactament el mateix en el meu cor, exactament el mateix. (*Applaudiments*)

Respecte de la qüestió que vosté me pregunta. Jo no sé per què tant d'interés respecte d'altres territoris. És una qüestió que a mi sempre m'ha resultat una qüestió un poc estranya, un poc estranya. Jo no sé exactament l'interés, senyor Ribó. Algun dia m'ha de contar per què, per què.

A mi, realment el que m'interessa és la defensa de la nostra singularitat, el desenrotllament i la fortalesa del valencià a la Comunitat Valenciana i al món, que és el que me correspon com a president de la Generalitat. Les qüestions de sentències i recursos que estan presentats són qüestions estrictament de funcionament de l'administració, que em pareix una qüestió lògica. Però per a mi el més important és la quantitat de gent que parla el valencià, les possibilitats que hi ha a la xarxa educativa, la proposta cultural, els llibres que se publiquen, la presència als mitjans de comunicació social, la possibilitat de fer cada dia més ric i més potent el valencià.

M'agradaria saber alguna vegada per què l'interés constant de pensar en altres territoris i no tindre un discurs propi per a la nostra comunitat. Per a mi el més important és la nostra Llei d'ús i ensenyament del valencià. Per a mi el més important és el nostre Estatut, on deixa claríssim quina és la nostra competència respecte de quines qüestions, competència, per cert, absoluta al respecte de la llengua o l'idioma valencià.

Per tant, esta és la qüestió per a mi més important. Les dades són espectaculars, senyor Ribó, espectaculars. Més xiquets que mai s'ensenyen en valencià. Més professors i mestres que mai ensenyen en valencià i el valencià. Més línies de valencià que més en tota la història hi ha hagut en qualsevol moment. Més presència en mitjans

de comunicació. Una cadena sencera de televisió en valencià. Major projecció que mai del valencià.

Això és el que me dona a mi l'alegria i l'optimisme per a continuar treballant en esta línia. El valencià, els valencians, la Comunitat Valenciana, que és sempre per a mi el més important. Algun dia m'agradaria que ens explicara per què tant d'interès respecte d'altres territoris espanyols.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Té la paraula, senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president, aquí, si hi ha una cosa espectacular, és com vosté no respon a cap pregunta. Això sí que és realment espectacular en este país. Jo crec que és el més espectacular que tenim, de veritat, el més espectacular.

Jo li he preguntat quines mesures anava a prendre per a complir una sentència. Res. Li he preguntat el segon tema, eh, respecte a si s'havia presentat recurs d'emparament. Tampoc ha dit res. Jo sé que s'ha presentat, eh! Jo sé que s'ha presentat.

Però li vull dir una cosa, mire vosté, senyor president, li vull dir una cosa que em sembla important. S'ha presentat sense que ho conega absolutament ningú, sense publicitat. S'ha presentat... Sí, (*el senyor president colpeja amb la mace-ta*) ho va dir vosté aquí, sí, però no s'havia presentat encara i volíem saber-ho. S'ha presentat d'una forma quasi clandestina. Sap per què? Perquè vostés tenen una gravíssima por a perdre aquest recurs d'empara. Sap per què? Perquè vostés tenen una terrible por a fer el major dels ridículs amb este tema. Sap per què? Perquè ho han fet fonamentalment com a element d'estratègia electoral dirigit a determinats sectors.

I jo els voldria dir una cosa. Mire, per què no deixen d'emprar el valencià com una eina de confrontació electoral? Els ho voldria dir, de veritat, ¿no podrien deixar el valencià en pau? ¿No s'adonen que ja no els queda cap institució científica ni acadèmica que empare les seues idees? Tampoc els queda ja tribunal al qual recórrer. Mire, set sentències del Tribunal Superior de Justícia, una del Tribunal Constitucional del 1997, una del Tribunal Suprem... Què més volen? Tenim ja autoritat lingüística, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, a nivell estatutari, que malgrat les seues pressions –les seues pressions, eh?– ha emés un dictamen claríssim.

Senyor president, ensenyants, escriptors, correctors, traductors, promotors lingüístics, periodistes i, en general, la immensa majoria dels que cuiden i utilitzen el valencià, ho fan des de la consciència clara de formar part d'una comunitat lingüística més ampla que inclou Catalunya, les Illes i el Rosselló. ¿No creu, senyor Camps, que cal deixar de parlar de què és el valencià –d'aquest tema, quasi sempre se'n parla en castellà, eh?– i deixar en mans dels que en saben, d'una vegada per totes, dels que estan qualificats tècnicament, científicament i jurídicament, i que ens dediquem a un altre tema?, a eixe tema del qual vosté diu que se fan moltes coses. Però, mire, no se fan tantes coses, eh?

Vosté sap que nosaltres no votàrem l'Acadèmia Valenciana de la Llengua: per què no fa cas d'eixe pacte per l'ús que diu l'Acadèmia Valenciana de la Llengua?, per què no fa cas de l'escola en valencià per a promocionar l'ús del valencià?, per què no fa cas de les universitats valencianes? ¿No creu que açò és una cosa més important que la recerca de vots..., si em permet, la recerca un poc miserable d'alguns vots, que es pot aconseguir amb la confrontació lingüística?

Mire, les grans llengües, com l'anglès o el castellà-espanyol, basen la seua hegemonia en la seua flexibilitat. El que ací, en Espanya es diu d'una forma, en Argentina es diu d'una altra, en Colòmbia d'una tercera. ¿No creu que és un poc una boveda no voler entendre's per dir *digui* o *diga* o qualsevol altra flexió que, si no entenem directament, es pot intuir amb facilitat? ¿No creu que li fem molt mal al valencià a l'intensificar les diferències, com si fórem serbis i croats acabats d'eixir d'una guerra d'aniquilació?

Mire, hi ha una paraula molt bonica en valencià, senyor president, *trellat*. En altres llocs és quasi sinònima..., es diu *seny*. Trellat és una mescla de sentit comú i intel·ligència, i nosaltres li voldríem demanar en eixe tema trellat. Voldríem demanar que acaben amb este tema, perquè tothom està d'acord, menys vostés.

El senyor president:

Señor Ribó, el tiempo está «trellat»...

El senyor Ribó i Canut:

Acabe, senyor president.

Senyor Camps, mire, com sempre que parle d'estos temes em recorda, d'alguna forma, on vaig néixer jo, li vaig a dir: jo no vaig néixer en este país, el meu document nacional d'identitat ho diu clarament, com no va néixer el senyor Zaplana o el senyor Olivas o milions de persones, però l'estimo tant com el puga estimar vosté, encara que, per suposat, d'una altra forma molt diferent a vosté.

Nosaltres, la gent d'Esquerra, sempre hem tingut un principi clar: valencià és tota persona que viu i treballa al País Valencià.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Muchas gracias, señor Ribó.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyor president.

Senyories, he dit abans que el recurs estava presentat, no m'ha escoltat vosté, però, vaja, he dit que el recurs estava presentat.

Però, en qualsevol cas, també he dit que allò important és allò important. Jo no sé si la seua reflexió, que ha fet ací hui, a la trona, abans que vinga l'estiu parlamentari, és perquè vostés tenen de donar una proposta d'acord per a fer esta coalició amb Esquerra Republicana de Catalunya... Un moment, un moment, un moment, tranquil·litat, és una reflexió política: jo no sé si Esquerra Unida, el que vol (*el senyor president colpeja amb la maceta*) amb la seua intervenció hui ací, pel que siga, per un compromís polític...

El senyor president:

Señor González, no haga méritos...

El senyor president del Consell:

Jo no sé si és una proposta política d'obrir els braços a una coalició d'Esquerra Unida a la Comunitat Valenciana

amb Esquerra Republicana de Catalunya, que és molt possible i és molt legítim per a vostés... Possiblement siga això, que Esquerra Unida de la Comunitat Valenciana tinga un pacte signat o a punt de signar amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Mire vosté, per a mosatros, allò important és la Comunitat Valenciana, la nostra singularitat, la nostra personalitat. (*Remors*) Quan parlem del valencià, parlem d'un element tan fonamental d'unió i de prosperitat també, i de personalitat i de presència en el món, que jo crec que no té de ser una qüestió ni de tensió ni de crispació com vosté la planteja sempre, desgraciadament, sempre.

Estava vegenent unes dades ara importants, crec que importants. L'any 1995 el 60% dels mestres estaven capacitats per a ensenyar en valencià; hui, el 82%... El 82%. N'hi han més professors, per tant, no a soles estem parlant de la mateixa quantitat, n'hi han molts més mestres ara, governant el PP, que quan governava el Psoe, lògicament, perquè som un govern de prosperitat i d'oportunitats, però, a més, el 82% dels mestres en estos moments estan capacitats per a ensenyar en valencià.

L'any 1995, governant el Partit Socialista, el percentatge de professors de secundària capacitats per a ensenyar en valencià era del 19%; en estos moments és el 60%. Això és treballar pel valencià, això és treballar per les línies en valencià, l'educació en valencià, l'aposta de l'ensenyança del valencià a tota la xarxa educativa. Això és el que marca la diferència claríssima entre propostes que fan coses a favor de la gent i entre propostes de tensió i de crispació com vosté representa. (*Aplaudiments*)

N'hi han...

El senyor president:

Señor presidente...

El senyor president del Consell:

...no a soles més quantitat de mestres i professors ara, governant el PP, que quan governava el Psoe, molts més, molts més, i en millor condicions laborals, molt millors condicions laborals que quan governava el Partit Socialista, sinó que, a més, el percentatge per a l'ensenyança del valencià ha augmentat de manera clara en el sistema educatiu de la Comunitat Valenciana, i això és una gran alegria per al president de la Generalitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se interrumpe el pleno durante unos quince o veinte minutos.

(*Se suspén la sessió a les 10 hores i 47 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 11 hores i 32 minuts*)

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Rosa María Barriera Mombriú*)

Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial del Refugiat

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a continuar el Pe.

En primer lloc, ha arribat ací, a la mesa, una declaració institucional de les Corts, pel Dia Mundial del Refugiat, que, si els pareix, passarem a llegir tal com ha arribat:

«Ante la celebración el día 20 de junio del Día Internacional del Refugiado, Les Corts hace la siguiente declaración:

Las naciones unidas han establecido el día 20 de junio como Día Mundial del Refugiado con una resolución especial de la Asamblea General adoptada por unanimidad en el 2000. Este año, el Día Mundial del Refugiado está dedicado a la esperanza que mantienen los refugiados de volver a sus lugares de origen. El 20 de junio es la ocasión adecuada para recordar a los cuarenta millones de personas desarraigadas por la violencia y por las violaciones de derechos humanos en el mundo. Bajo el mandato de ACNUR se encuentran casi veintiún millones de personas.

Este es un día para reafirmar nuestro apoyo solidario a los refugiados, como testimonio de la lucha por la democracia y las libertades, día para manifestar nuestro apoyo a los gobiernos que en distintas partes del mundo se esfuerzan en consolidar procesos políticos de democratización aun en las circunstancias más difíciles, día para manifestar la simpatía de todos los ciudadanos para aquellos que sufren lo que sufrió nuestro país y muchos de nuestros ciudadanos en otras épocas de nuestra historia. Y es un día de reconocimiento a todos aquellos individuos y colectivos, ONG, asociaciones, entidades y organismos que trabajan cada día con los millones de personas que sufren las consecuencias de tener que ser refugiados.

Este año, España celebra el XXVIII aniversario de nuestra adhesión a la Convención de Ginebra del 1951 y al Protocolo de Nueva York del 1967, que garantiza protección y asistencia a los refugiados. En estos años se ha avanzado mucho en materia política, legislativa y social en este sector, como se puso de manifiesto con la reacción social en la acogida de los refugiados de la antigua Yugoslavia y de Kósovo.

Somos conscientes de las dificultades de los estados a la hora de establecer mecanismos eficaces para la identificación de personas con necesidad de protección dentro de los flujos migratorios y proveer de respuestas adaptadas a sus necesidades específicas. Las causas que originan los grandes éxodos de refugiados son variadas, como se manifiesta en los problemas de los pueblos indígenas y las dinámicas del desplazamiento forzado a que se han visto sometidos en numerosos países, lo que implica un riesgo no solo para su vida, sino también para la desaparición de su identidad colectiva.

Además, no todos los motivos que generan refugiados están expresamente contemplados en los tratados internacionales, como los refugiados ambientales y su estrecha vinculación con los fenómenos derivados del cambio climático. En muchas ocasiones, los refugiados solicitantes de asilo son difíciles de detectar en medio de las grandes corrientes de la emigración. Es aquí donde se plantea el reto de identificar entre aquellos que llegan a nuestras fronteras, quienes huyen de sus países de vida o un temor fundado de persecución por motivos de raza, religión, nacionalidad, opinión política o pertenencia a un determinado grupos social, como claramente establece la Convención de Ginebra.

El acceso a procedimientos sigue siendo el aspecto más dramático del refugiado en España y en Europa. Por ello, es necesario que se facilite por las instancias implicadas la adecuada información, con el objeto de que se pueda prestar asesoramiento letrado a las personas susceptibles de merecer una protección internacional.